

Református hitéleti lap

XV. évfolyam 4. szám

2011. április

"HÁBORÚK ZAJÁT ÉS LÁZADÁSOK HÍRÉT HALLJÁTOK..."

Közeledik a világ vége – lehet sokszor hallani a legkülönbözőbb élethelyzetekben. A média jelen van mindenütt, a hírek gyorsabban terjednek, mint valaha. Semmi nem marad titokban, s általában a rémisztő, félelmet keltő hírek érkeznek meg a leghamarabb. Hallunk háborúkról és lázadásokról, földrengésekről és más szörnyűségekről, és sokakban a bibliai végidő képeket idézik fel. Azt már kevesen teszik hozzá, amit Jézus e jelekhez hozzáfűzött, hogy „ez még nem a vég” (Máté 24, 6.).

Rádásnak itt vannak nekünk a Mayák, akik bizonyára egy érdekes kultúra voltak a maguk idejében. Sok dolgot tudunk róluk, még több dolgot nem. Azt azonban sokan tudni vélik, s különböző TV csatornák dokumentum filmjein keresztül terjesztik is, nem kis pánikot okozva sok emberben, hogy 2012. december 21-én a maya kalendárium szerint vége lesz a világnak. Ezen az a tréfás megjegyzés sem segít, hogy nálunk ez 2062-ben lesz, mivel 50 éves lemaradásban vagyunk a nyugati világhoz képest.

Mit is mond a Biblia erről nekünk, hogyan fogadjuk ezeket a híreket, várakozásokat, feltételezéseket?

Először is Jézus azt mondta, hogy azt a napot, amikor vége lesz az általunk ismert világnak, csak az Atya Isten tudja (Máté 24, 36.). Még Jézus sem! Akkor pedig a mayák főleg nem. Persze a történelem során rengetegen léptek fel azzal az igénnyel, hogy ők megfejtették a nagy titkot. Sor került végidő várásokra kerek évszámokkal kapcsolatosan, nagy világtörténelmi események kapcsán, vagy éppen különösen pusztító erejű természeti katasztrófák kapcsán. Aztán mind tévesnek bizonyult. Mert nincs a Bibliában olyan

támpont, ami alapján egy ilyen számítást el lehetne végezni. A Biblia nem egy végítéletéről szóló pontos forgatókönyv. Vannak benne utalások az utolsó időkre nézve, de ezeknek a célja inkább a hitünkre és életvezetésünkre való figyelmeztetés és útmutatás. A világvége idejét nem lehet kiszámolni, mert azt egyedül az Atya Isten ismeri, és nem jelentette ki a számunkra. 2012. december 21-nek pontosan olyan esélye van erre, mint bármely másik napnak a jövőben.

Másodszor azt a kijelentést kaptuk, hogy nem is a mi dolgunk ezen gyötörni magunkat, és spekulációkkal elméleteket állítani fel (Ap. csel. 1, 7.). Nekünk sokkal fontosabb feladatot adott Isten, mégpedig az Ő Egyházának az építését. A tanítványok is szerették volna tudni az időket, bennük is élt egyfajta kíváncsiság a jövővel kapcsolatban. Jézus mennybemenetele előtt a legfőbb dologra fókuszálta figyelmüket: a misszióra. „Elmenvén tegyetek tanítványokká minden népeket” (Máté 28, 19.). „Tanúim lesztek nekem Jeru-

zsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig” (Ap. csel. 1, 8.).

A mai egyháznak, és minden keresztyén embernek is ez a feladata. El lehet egy egész életet pocsékolni a felesleges, lényegtelen, nem ránk tartozó dolgok kutatásával, mint amilyen a világvége időpontjának felderítése. Lehet egy egész életet végig rettegni az ismeretlentől való félelemtől. Isten azonban nem erre hívott el bennünket, hanem arra, hogy tanúkká legyünk. A mi dolgunk hirdetni az evangéliumot szavainkkal, tetteinkkel és egész életünkkel. Ezt bízta ránk, és ezt várja tőlünk Megváltó Urunk. Ez az igazán értékes keresztyén élet kulcsa.

Harmadszor nem véletlenül vannak a Bibliában a végidőkről szóló tanítások és figyelmeztetések. Ezeknek nagyon is fontos céljuk és szerepük van a mi hitünk számára. Nem arra akarnak választ adni, hogy mikor fog bekövetkezni mindez. Sokkal inkább arra buzdítanak, hogy készen álljunk, akár mikor is lesz!

Nem tudjuk mikor lesz a világvége, s nem tudjuk mikor ér véget a mi személyes életünk. Isten arra hív, hogy olyan benne bízó, hitben járó, Istenkövető életet éljünk, hogy akár mikor is lesz ez, készen álljunk (Máté 24, 44.). S ha így teszünk, akkor jelentőségét veszíti az egész világvége kérdés. Tudunk örülni a mában, hálásnak lenni Isten jóságáért és kegyelméért. Hiszen van bőven minek örülni és hálát adni. A jövőtől való félelem helyett a ma hitét akarja nekünk Isten adni. Mert „nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét” (2 Timóteus 1, 7.).

Sugár Tamás

KÖRNYEZET-ISMERET

Olvasandó: I. Korintus 1, 1-3

Az 1. Korintusi levél végigkíséri ezévi böjtünket és húsvéti ünnepeinket a Bibliaolvasó kalauz szerint. Egy konkrét gyülekezet nagyon is nevükön nevezett problémáinak bemutatásával, az arra adott apostoli válaszokkal különösképpen is alkalmas arra, hogy a böjt egyik alapvető feladatában segítségünkre legyen. A böjt egyik alappillére ugyanis a „sorrend-váltás”. Általában fontos (vagy annak hitt) dolgainkat kicsit hátrább, elhanyagolt dolgainkat kicsit előrébb szabad helyezni. Ez a néhány bevezető, üdvözlő sor is erre indít minket. Mégpedig egy, a tavaszi időkben nagyon is érthető sorrend-cserére bátorít. A környezet-ismeretünkben váltunk!

Tudom, sokaknak egy iskolai tantárgy jut eszébe a környezetismeretről. Ebben benne van a természetes és mesterséges környezetünk, amelyben élünk. Most bővítjük ki az ige alapján ezt a fogalmat és beszéljünk „lelki környezetről”, annak ismeretéről és ápolásáról. Hiszen a természeti és mesterségesen létrehozott világunkban mindannyian egy lelki környezetben is élünk, abban is szeretnénk magunkat jól érezni, és alakítjuk is. Tavasz van. Ilyenkor természetes, hogy a környezetünket rendezzük. Gereblye, kapa kerül a kézbe, udvart, kertet, virágágyást rendezünk. Igényünk is van rá, meg kényszerítő tényezők is sarkallnak minket: most van az ideje, nem szabad elhanyagolni. Hív, rendezésért kiált a természet körülöttünk, és a végre beköszöntő jó időben szívesen is végezzük ezt a munkát. De most épp az apostol szavai helyezik a szívünkre, hogy a lelki környezetet is vegyük figyelembe. Miközben a „környezettudatos nevelés” egyre nagyobb divat, aközben egyre inkább szükségünk lenne arra, hogy a lelki környezettudatos nevelés és élet is része legyen ennek. Egy elhanyagolt udvaron is meglátszik a hanyagság, és egy elhanyagolt lelkű emberen is látható jelei vannak az ezirányú mulasztásnak. Idegesek, ingerültek, idegileg kimerültek leszünk. Bezárkózunk, megsavanyodunk, kapcsolataink egyre kevesebbet bírnak ki. Ezért vegyük észre az apostol szavaiban azt a törődést, amivel a

lelki környezetet, az egyházi, gyülekezeti életet, a testvéri közösséget, a lelki áldást és a távolságokon is átívelő kapcsolatokat tudatosan meglátni, ápolni, alakítani igyekszik. Egy lelki környezetben helyén lévő ember bárhol, bármikor élhet ezzel a szolgálattal, hiszen milliók élete mutatja, milyen nagy szükség van a lelki környezet rendezésére. Ebben az ideji böjti időszakban tehát azt szeretném kérni tőletek, hogy a szokásos tavaszi környezetalakítás mellé (elé?!) kerüljön oda a lelki környezet alakítása is. Miért?

Igénk egyik válasza, hogy azért, mert a hívó embernek van miért ebben forgozódnia. Van az életében egy lelki alap erre. Pál azt mondja, hogy ez a Jézus Krisztusnak Isten akaratából értünk, bennünk elvégzett munkája. Ez a munka kettős irányú. Pál így beszél: elhívott apostol. Tudjuk, hogy az apostol szó azt jelenti: küldött. Tehát erről van itt szó: „elhívott küldött”. A nyelvtanilag kissé furcsa szerkezet tökéletes egység. Jézus Krisztus elhív, kihív a világból, kihív megszokott életünkből, magához hív. Pállal is ezt tette, a többi apostollal is, velünk is. És amikor ez a lelki változás megtörténik bennünk, akkor el is küld. Ezzel a lélekkel, az Ő bennünk végzett lelki környezetet átalakító munkájával – hogy másokat is „bepalántáljunk”, beültessünk szolgálá-

tunkkal ebbe a környezetbe. Ne csak mi változzunk, hanem változtassunk is. Azután azért is biztat erre az ige, mert van kinek mindezt tovább adnunk. Ha körülnézünk, bőven van. Ez a Korintus, ahová Pál ír, különösen jó példa erre. Amikor először jár ott, még nem keresztyén közösség fogadja. Tehát azok

felé is továbbadható hitünk, akik nem hívők, nem keresztyének, a mi fogalmaink szerint pogányok. Korintus maga idejében híresen romlott város volt. És lám, Pállal elindult ott is a lelki környezet megváltozása. Aztán itt a levél: egy már meglévő keresztyén közösségnek is szüksége van arra, hogy lelki környezetét ápolja, alakítsa. Hiszen a gyülekezeti életünk is tele van olyan sok hordalékkal, szeméttel, bántó dologgal, mint a téli szelek által a kertjeinkbe sodort hulladék. Sőt, Pál egy harmadik területet is bevon: „bárhol”. A keresztyén élet abban különbözik a többitől, hogy mindenütt építeni, szépíteni akar. Sok ember él úgy, hogy kerítésen belül vízmértékkel nézve is rendben van a fü, buja kert, gyönyörű környezet veszi körül. De kerítésen kívül egy darab papírfecnit fel nem vesz, egy kapavágást nem tesz. Az „elhívott el-küldött” élet mindenütt törődik a testi és a lelki környezettel.

Végül azért is tartja ezt Pál nagyon fontosnak, mert a keresztyén életnek van mit felhasználnia ebben a szolgálban: „Kegyelem néktek és békesség Istentől...” A keresztyén élet Isten ajándékát, a kegyelmet és a békességet kapja ahhoz, hogy lélekben átváltozzon. Ezekben az áldásokban él, és ezek jelentik számára a tökéletes, a rendezett, a harmonikus lelki környezetet.

És tudja, hogy mindenki másnak is erre van szüksége. Azt mondják, hogy egy Pál által szerkesztett üdvözlőformula ez, a jól ismert apostoli köszöntés. Úgy gondolom, hogy nemcsak azért használja ezt az apostol, mert megszokottá vált, hanem azért, mert mindenkit, mindenhol, mindenféle helyzetben meg lehetett szólítani ezzel úgy, hogy valamit tovább kívánjon, tovább adjon az Isten lelki környezetet építő ajándékából.

Az üdvörtörténeti ünnepeink közül a böjti, húsvéti ünnepek mindig tavaszra esnek. Arra az időszakra, amikor természeti környezetünket kell és akarjuk rendezni. Nem mondhatok mást: munkára fel! - de ezúttal ezzel együtt (ez előtt?!) alakítsuk, szépítsük, rendezzük lelki környezetünket is. Ámen

Gerecsei Zsolt

KÖSZÖNET FIATAL KÁNTORAINKNAK

Mint sokan tudják, kisebb gyülekezetekben elég nagy probléma a kántorhiány, hogy nincs ki, kísérje hangszerrel a gyülekezeti éneket. Sokáig így volt ez Kisigmádon és Szákszendén is. Mint a gyülekezet lelkésze jómagam próbáltam kisebb-nagyobb sikerrel megszólaltatni a hangszereseket, de ez nem pótolhatta a hiányt, amit éreztünk, hogy jó lenne valaki, akinek ez lenne a szolgálat.

Hála a jó Istennek a hiányt Ő betöltötte azzal, hogy küldött nekünk két készsé-

ges fiatait, akik mind a mai napig hűségesen végzik a kántorizálás szolgálatát. Mindketten kezdők, Mayer Ferenc / Szákszend/ elvégezte a pápai kántorképző első három hetes tanfolyamát és azóta is, nagyon várja a következő lehetőséget a tanulásra, és Pirik Martina / Kisigmánd/ aki önszorgalomból tanulja eljátszani énekeinket, hogy kíséressen bennünket. Önként, jó szívvel jelentkeztek fiataljaink erre a feladatra.

Mindkettőjüknek nagyon köszönjük a szolgálatot, ezt a manapság nem kis áldozatot, hogy minden vasárnap velünk vannak, elkötelezték magukat, és istentiszteletünket színesebbé teszik, a szép orgonaszó által. Isten gazdag áldását kívánjuk életetekre, további tanulásokra, szolgálatokra! Nagyon örülünk nektek! Ezzel a bemutatkozással szeretnénk bátorítani minden fiatait mindenféle szolgálatra a gyülekezetekben, mert azt a jó Isten gazdagon megáldja és megjutalmazza.

Sugárné Damó Márta.

Lelkész.

Az orgona hangja

Mayer Ferencz vagyok a szákszendi Móra Ferenc Általános Iskola VIII. osztályos tanulója. Már kiskoromban érdekelt a zene és különböző hangszerek. Zongoráztam egy évig, most gitározom, de igazán a kántorizálás érdekelt és az orgona hangja.

Nyáron volt alkalmam elmenni Pápra kántorképzőbe. Három hetes volt és nagyon sok mindent megtanultam. Énekeltem nagykórusban, megismerem a karvezetés alapjait és még zene-történelmet is tanítottak. Elszállásolva a Pápai Református Gimnázium fiú internátusában voltunk. Hárman voltunk egy szobában, sokat neveltünk, és beszélgettünk. Be voltunk osztva, hogy ki melyik napon készíti a reggelit és a vacsorát. Óráról órára be volt osztva az időnk, de nem voltunk fáradtak. Hétvégeken fellépni jártunk a kórusral. A tanárok rendesek voltak és legnagyobb meglepetésemre tegeztük őket, ezért „családiasabb” volt a kántorképző.

Sajnos nagyon hamar eltelt a három hét, de legközelebb is szeretnék menni, mert nagyon jól éreztem magam. Köszönöm a Szákszendi Református Gyülekezet, és Márta tiszteletes asszony támogatását a célom elérésében.

KÓRUS-TÁBOR ETÉN

A Pápai Református Kollégium Gimnáziuma és Művészeti Szakközépiskolája kórusa járt Etén (avagy A Pápai Református Gimnázium kórusa járt Etén)

2011. március 18-án pénteken este érkezett meg a pápai refi kórusa, mintegy 30 fővel Etére. Szállásul a Művelődési Házat vették birtokba, ami okozott némi fejtörést a gyülekezetnek, de érkezésre már minden rendben volt. Sajnos az időjárás nem volt túl kegyes a csapathoz, szombaton hideg és szél is volt, így minden szabadterei program elmaradt, helyette sokat próbáltak a fiatalok, aminek vasárnapra meg is lett az eredménye.

A diákok lelkesedését azonban a rossz idő sem tudta elvenni, így délutánra mégis visszakerült a tervezett délelőtti program, amely a temetőben mintegy 300 tuja elültetését jelentette. A tervet túlszárnyalva minden fát a helyére ültettek a fiatalok, amiért ezúton is köszönetet mondunk.

Vasárnap délelőtt az istentiszteleten többször is szolgált a kórus Fábián Attila tanár úr vezényletével, még hozzá igen magas színvonalon. Az igehirdetés szolgálatát Kovács Dániel igazgató úr végezte, amit igen szép keretbe foglalt a fiatalok éneke. Az istentiszteletet követően családoknál ebédelték a diákok, amelynek igen jó visszhangja volt mindkét részből.

Ezúton is köszönünk minden felajánlást, amellyel a vendéglátáshoz bárki hozzájárult.

HÚSVÉTI BÁL

Az Etei Asszonykör idén is megrendezi a Húsvéti Családi Bált 2011. április 24-én Húsvét vasárnapján este fél 7 órai kezdettel a Művelődési Házban. A bál az etei néptáncsoport nyitótáncával kezdődik, és hétfő hajnal 3-ig tart. Idén is a Pátkai Zenekar gondoskodik a jó szórakozásról. A bálra minden felajánlást szívesen fogadunk. Részletek a lelkészi hivatalban kérhetők. A bál jótékonyági céllal orgonánk építését szolgálja. Mindenkit szeretettel várunk.

PRESBITERKÉPZÉS ÁCSON

A Hét határos kiskör második presbiterképzési alkalma került megrendezésre Ácson, 2011. március 11-én.

Nagy örömkre negyven testvérünk jött el erre az alkalomra, ahol Gerecsei Judit lelkipásztor áhítatát hallgathattuk meg. Ő Máté 9. 9 alapján Lévi az adószedő példáját mutatta meg. Kövess engem! Hallatszott a hívó szó és az ezernyi kifogást félretéve követte Jézust. Cselekedetével bizonyosságot tett társai előtt, hiszen tudta, hogy Jézus megszenteli mindazt amit az ügyért teszel. Nekünk is megadatott a lehetőség hangzott el a közvetlen hangvételű íghirdetésből.

Ásó Anita, ácsi konfirmandus eleve-nítette fel a hallgatóságnak a Heidelbergi Kátéból egykor tanultakat.

A bibliaismereti előadást Molnár Varga Péter, Bana-Bábolna református lelkipásztora tartotta. Előadásában meghallgathattuk az Újszövetség keletkezését, hogyan rendszereztek és mi alapján gyűjtötték össze a könyveket. A résztvevők aktivitását jellemzi, hogy érdeklődő kérdések hangzottak el a Biblia összeállításával kapcsolatban, melyekre előadó és a hallgatóság közösen igyekezett információkat egymással megosztani.

Dr. Szentirmai István előadása következett, melyben a különböző egyházi egyházi szintek kapcsolatáról esett szó. Ő 12 éven keresztül a Tatai egyházmegye gondnoka volt, most egyházkerületi tanácsosként jól átlátja a kapcsolódási pontokat, vagy éppen különbözőségeket.

Ez a téma minden bizonnyal sokakat érdekel, hiszen előbb kédezz-felelek alakult ki, majd valódi fórumbeszélgetés kerekedett a téma kapcsán. Valóban szokatlan volt hiszen alapesetben egy két kérdés után a téma lezárásra kerül, de ez most nem így történt. Bár az előadások rendben, időben befejeződtek, mégis együtt maradtunk hiszen volt egymásnak való mondanivalónk.

A legizgalmasabbnak az tűnik amikor kérdésként merült fel, hogyan látszanak a gyülekezetből a felsőbb egyházi szintek? Vagy hogyan láthatók „fentről” a gyülekezetek? Milyen példák adódnak köztünk presbiterek között? Mik azok az ismérvek amelyek egy jó presbiter jellemeznek? Egyáltalán ki alkalmas presbiternek?

Elég erőteljesen került szóba, milyen

szintig vállaljon szerepet egyházunk az alapoktatási és szociális intézmények átvételében. Kell-e most ezzel a kérdéssel foglalkozni? Több felszólaló is megemlítette, amiben azután mindenki egyetértett, a felső egyházi vezetésnek határozottabban kellene képviselni a kormányzat felé a gyülekezeti szinten felmerülő kérdéseket. Ilyenek az oktatási intézmények esetleges átvétele, a hit és erkölcsstan oktatás kötelező bevezetése, valamint az elvett földingatlanok helyzetének rendezése, akár földjáradék formájában.

Gerecsei Zsolt, ácsi lelkipásztor imád-

ságával ért véget az együttléte, majd a nemzeti ünnep közeledtére való tekintettel elénekeltük a Himnuszt.

Bogáth István

NE FELEDJÜK!

A következő alkalom Nagyigmándon lesz 2011. április 08-án (pénteken) 17,30 kor.

Szeretettel várunk!

ASZONYKONFERENCIA VÉRTESKETHELYEN

A Tatai Református Egyházmegye 2011. március 12-én Vérteskethelyen tartotta Asszonykonferenciáját. A megye területéről mintegy 220 vendég érkezett a falu Művelődési Házába, ami zsúfolásig megtelt.

Gerecsei Judit ácsi lelkipásztor áhítatával kezdődött a konferencia, majd Máté László esperes köszöntötte a vendégeket.

Az első előadást Dizseri Eszter író tar-

Afrikában címmel. Előadónk múlt nyáron Kongóban töltött néhány hetet és a nagy szegénységben élő gyerekek között végzett diakóniai és missziói munkát. A vetített képek segítségével betekintést nyertünk az ott élő emberek életébe. Láthattunk szegénységet és megdöbbentő élethelyzeteket, de sok vidám és örömteli eseményt is megörökített a kamera.

A konferencia áhítatát a Sugárné Damó

totta Zsindelyné Tüdös Klára áldozatos életéről. Tüdös Klára egyházunk nagy hatású személyisége volt, aki az élet számos területén maradandót alkotott. Művészként is jelentős életművet hagyott maga után, de lelkigondozói és missziói munkájával sokakat indított el és vezetett a hit útján.

A második előadást Fekete Erzsébet pedagógus tartotta, Gyermekek között

Márta lelkipásztor által vezetett nagyigmándi gyülekezet énekkarának szolgálata emelte.

A jeles alkalom bezárása után a rendező gyülekezet szeretetvendégséggel kedveskedett a konferencia résztvevőinek.

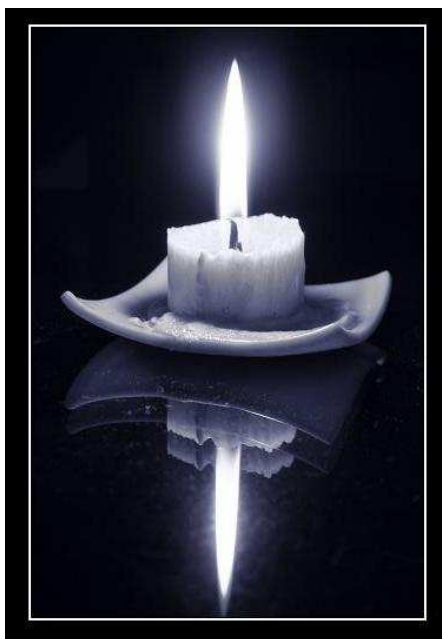
Juhász Róbert
lelkész

HALÁL, HOL A TE FÜLLÁNKOD?

Kedves Olvasók! Azzal a reménységgel írom e sorokat, hogy a következő témában az olvasók által, lelkészkollegák által beszélgető társakra, tanácsadókra is találok, mint lelkipásztor, akinek ott kell lennie mindazok mellett, akik gyászolnak, akik készülnek elengedni szeretteiket, és akik halálos ágyukon fekszenek. Az utóbbi időben, egyre inkább az a tapasztalatom, hogy egyre kevesebbszer hívnak, vagy egyáltalán nem, betegekhez úrvacsorát osztani, illetve haldoklókhöz imádkozni. Ha fel is ajánlom az úrvacsora lehetőségét, házi rövid istentisztelet keretében, szépen megköszönik, de aztán az esetek többségében nem élnek vele. Nyilván többféle ok és magyarázat állhat e mögött, az egyik ok talán az, hogy az úrvacsorát a katolikus utolsó kenethez társítjuk, ami azt a képzetet kelti, hogyha már a pap is megjelenik az úrvacsorával a betegágyánál az már a vég, amivel nyilván nem szeretnénk szembenézni. Ennek nem kéne így lennie, hiszen tudjuk, hogy református hitünk szerint úrvacsorával bármikor, bárhol élhetünk, ha arra felkészítettük magunkat. Az Úrvacsora a kegyelem, bűnbocsánat és az Isten szeretetének jele a Jézus Krisztusban, és aki nem tud a közösségbe eljönni, annak szívesen kivisszük a saját otthonába, nem azért, hogy elbúcsúzzunk tőle, hanem azért, hogy meg erősödhessen és bármi is következik be az életében, azzal hittel, szembenézhessen.

Visszatérek a témánkhoz és folytatom azzal, hogy sajnós az előbb tárgyaltak is kapcsolódnak a halálhoz, való viszonyunkhoz, amikor azt gondoljuk, hogy ez is magánügy, tabu, ami nem tartozik másokra. A haldokló embert elkülönítjük, diszkrétan kezeljük, mert nem tudjuk, hogy ki hogyan viszonyul hozzá, nehogy megijesszünk valakit, nehogy kétségbe ejtsünk és kétségbeesszünk magunk is. Valamikor betegeink, időseink otthon, családi környezetben készültek arra, hogy átadják életüket a Mindenhatónak, ott volt mindenki körülöttük, gyermekek, fiatalok, idősebbek. Búcsúztak egymástól. A lelkipásztor feladta az Úrvacsorát, vagy az utolsó kenetet, imádkoztak, s a halál után is együtt virrasztott a család, az ismerősökkel, barátokkal. Mostanság más a helyzet, úgy gondoljuk, és ez valamilyen szinten érthető is, hogy, a haldokló embert minél hamarabb szakemberek

kezébe kell juttatni, s szeretteink korházi ágyakon, sokszor elhagyatottan, elkülönítve hálnak meg, mi meg szerencsések vagyunk, ha valamilyen módon el tudunk búcsúzni tőlük. Jó szándéktól vezérelve hívjuk gyorsan a mentőt, és a szegény időseket, akiknek eljött az ideje, elszállítják otthonról. Nehéz bölcsen és okosan cselekedni, amikor megijedünk, szeretteink szenvedését látjuk, nehéz megítélni, hogy a perc, az, a perc, amelyet a jó Isten rendelt, nehéz elfogadni, hogy már csak kevés idő van hátra, küzdünk, harcolunk a végsőig. Nehéz, jó időben, jól cselekedni és bölcs döntéseket hozni, és úgy néz ki, hogy egyre nehezebb lesz, ahogy a halál és annak gondolata egyre inkább eltávolodik az élettől, holott az, az élet természetes része. Minél inkább háritjuk magunktól, annál kevésbé fogjuk

tudni megérteni haldoklóinkat, annál nehezebb lesz a gyász, és egyre több félreértés és helytelen döntés születik majd. Ezért tartom nagyon fontosnak, hogy legalább a gyülekezetben, hívők közösségében, próbáljuk megosztani, nehézségeinket, félelmeinket az elmúlással kapcsolatosan, hogy így enyhüljön sok fájdalom, sok bánat és teher. A gyülekezeti, templomi közösség is segít minket ebben, hiszen az Isten Igéje életéről és halálról egyaránt szól, s a mi hitünk alapja az, hogy Jézus meghalt érettünk, feltámadt a halottak közül, felment a mennybe, elkészítette nekünk a helyet. Van Életünk a halál után, nem a semmibe tűnünk, foszlunk, elszakítot-

tan szeretteinktől, hanem maga a Szere-
tet az Úr vár minket.

Az Ő megtöretett testének és értünk kiontott vérének a jegye az Úrvacsora, a bűnbocsánat jele, amelyre mindenkinek szüksége van, egészségesnek és betegnek egyaránt, de különösen szükségük van arra azoknak, akik életüket készülnek letenni Isten kezébe. Ne fosszuk meg őket az Istennek e kegyelmétől, ajándékától. Hívjuk a lelkészeket bátran, hogy ezt kiszolgáltathassák. Ha sok hívő testvérnek vigasztalás a nehézségben egy –egy bibliai Ige, vagy egy szép zsoltár, vagy akár az istentiszteletünknek egy megtanult liturgikus része, imádsága, akkor hogyan lenne vigasztalás ez a haldoklóinknak, hogyan segítene nekik ezzel Isten, átmenni a halálon keresztül, abba a másik életbe? Sokan úgy gondolják, hogy a végső stádiumban, már késő minden ilyen támasz, de higgyük el, nem szükséges Isten segítő kegyelméhez a haldoklónak magánál lenni, hiszen ők a tapasztalatok szerint akkor is hallanak, érzékelnek, ha életjelet már nem tudnak adni magukról. A mi jelenlétünk, szavaink, kézzsorításunk, végig fontos a számukra, és bármennyire hihetetlenül hangzik, a számunkra is, mert megkönnyíti gyászunkat. Biztos vagyok, hogy sokan éltek át ilyen tapasztalatokat, mikor az Úr erőt adott nekik, szeretteik támogatására az utolsó pillanatig. Következő számunkban tovább folytatjuk a témát. Addig is az Úr vezessen tovább minket és adjon vigasztalást minden gyászoló testvérnek. A jól ismert 458 dicséretünk 4-ik versével búcsúszom: „Ha bevégezem életem, És lezárul már szemem, Ismeretlen bár az út, Hozzád lelkem mennybe jut: Aki értem megnyíltál, Rejts el, ó, örök Köszál!”

. Ha valaki az újságnak ebben a rovatában szeretné megosztani gondolatait, tapasztalatait velünk, vagy szeretne tanácsot, segítséget kérni, kérem, tegyék meg. Írni lehet az alábbi email, vagy postai címre, jelígyesen, névvel vagy névtelenül, ahogy jól esik. A levelekre, válaszolni, reagálni fogunk. Minden információt teljesen bizalmasan kezelünk.

Emailcím: damomarti @ t-online. hu

Postai cím: Lelkészi Hivatal

2942 Nagyigmánd

Szikszai u.53.

Sugárné Damó Márta.

AZ ÖKUMENÉ JEGYÉBEN

HEIDELBERGI KATÉ

„Szeretet az Isten.” (1Jn 4,16) **Az apostolság pedig a szeretetből táplálkozik...**

Nagy örömmre szolgált a felkérés, hogy egy olyan eseményről írhatok, ami sok ember számára meghatározó, de legfőképpen nekünk, keresztényeknek. Ez pedig az ökumené vagyis az egységre törekvés.

Mit jelent ez? Nagyon sok meghatározás létezik, de most nem célok ezek ismertetése. Röviden talán így lehetne megragadni valódi értelmét: közeledés az Igazság felé. Sokan teszik fel a kérdést talán jogosan, - hiszen korunk nem éppen az egységről tanúskodik -, hogy a sok világnézeti különbség, a vallások sokasága, politikai nézetek, embert és embert megosztó csoportosulások és viszályok mellett mi értelme van az ilyen törekvéseknek? Mind ezek a megosztott emberről árulkodik. S mégis, írásom magva ebben a rövid mondatban foglalható össze: „*Legyenek mindnyájan egyek.*” (Jn 17,21) Ez Urunk kérése főpapi imájában.

Az idei évben a szentföldön élő keresztények álltak imádságaink középpontjában, fohászokdtunk a békesség ajándékáért a keresztények között. Vannak a hitben és szentségekben különbségek, e területen még sok a tenivalónk, de mégis mi, keresztény emberek, képesek vagyunk együtt imádkozni, s ami még fontosabb, szeretetni! Ez utóbbi Isten műve az emberben. A szeretet inspirál minket arra, hogy évről-évre, a közös imádságok alkalmával

együtt mutassuk meg a világ számára: mi a szeretet apostolai vagyunk.

Régen, ha találkoztunk, téma volt, hogy mi az, ami megoszt; ma pedig az kell, hogy beszédünk tárgya legyen, hogy mi az, ami összeköt. S mit kell megtennünk a teljes egység érdekében, hogy elérjük azt? „*Hallgatni fogunk szavamra, s egy nyáj lesz és egy pásztor.*” (Jn 10,16) Sokat kell még dolgoznunk, hogy ez megvalósuljon de a Szentlélek segítségével a változást kezdjük saját magunkon és környezetünkben. A nagy dolgok néha kis dolgokból erednek, mint ahogy a patakok, ha összefolynak erős folyóvá duzzadnak. Érezzük át feladatunk súlyát: mi vagyunk Krisztus követői e világon; ne másoktól várjuk el a dolgok megoldását! A hit és a szeretet adja a bennünk rejlő erőt, hogy megtegyük egymás felé az első lépéseket. Szent Pál apostol felhívja figyelmünket: „*Mint Istennek szent és kedves választottai, öltöztök magatokra az irgalmasságot, a jóságot, a szelídséget és a türelmet. Viseljétek el egymást, és bocsátsatok meg egymásnak, ha valakinek panasa van a másik ellen. Ahogy az Úr megbocsátott nektek, ti is bocsátsatok meg egymásnak. Legfőként pedig szeressétek egymást, mert ez a tökéletesség köteleke. S Krisztus békéje töltsen be szíveteket, hiszen erre vagytok hivatva, egy testben.*” (Kol 3,12-15)

Kedves olvasó! Ezek a szentírási szavak nagyon mélyen meg kell, hogy érintsék szívünket. Az apostol

felhívása egyben feladatunk és keresztény életünk küldetése. Hogy kezdjük el - kérdezzük az Urat - s honnét vegyünk hozzá bátorságot? Erre a válasz egyszerű: „...*úgy küldetek titeket, mint bárányokat a farkasok közé! Legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és egyszerűek, mint a galambok!*” (Mt 10,16) Másrészt pedig a zsoltáros adja a választ „...*remélj az Úrban és légy erős, légy bá-*

53. KÉRDÉS: Mit hiszel a Szentlélekről?

Hiszem először, hogy ő egyenlő örök Isten az Atyával és a Fiúval. Másodszor, hogy ő nekem is adatott, engem igaz hit által a Krisztusnak és minden ő jótéteményének részesévé tesz, engem vigasztal, és mindörökké velem marad.

54. KÉRDÉS: Mit hiszel az egyetemes keresztyén Anyaszentegyházról?

Hiszem, hogy Isten Fia a világ kezdetétől fogva a világ végezetéig az egész emberi nemzetségből Szentlelke és Igéje által magának az igaz hitben megegyező, örök életre elválasztott sereget gyűjt, azt oltalmazza és megtartja; és hiszem, hogy ennek a seregnek én is élő tagja vagyok, és mindörökké az maradok.

55. KÉRDÉS: Mit értesz a szentek közösségén?

Először azt, hogy a hívők egyenként és együttesen mind tagok az Úr Krisztusban, s minden ő javaiban és ajándékaiban részesek.

Másodszor, hogy mindenki kötelességének kell ismerje, hogy ajándékaival a többi tagok javára és üdvösségére készséggel és örömmel szolgáljon.

torsággal és bízzál az Úrban!” (Zsolt 27,14) Tehát tegyük bele életünket Krisztus kezébe! XVI. Benedek pápa mondta egy alkalommal: „*Ne féljétek Krisztustól, nem vesz el tőletek semmit és mindent megad nektek!*”

Legyünk bármely keresztény felekezet tagjai, e kijelentés igaz mindnyájunkra: A HIT, a REMÉNY és a SZERETET erényei képesek átforgatni életünket minden helyzetben és figyelmünket ráirányítani az igazi értékekre.

Öröm volt számomra az idei évben is hogy együtt lehettünk mi, keresztény testvérek, Szákszendén, Császárón és Vérteskethelyen! Minden esztendő elején jó indítás az imahét. Ahogy utaltam rá, ez az indítás az év többi napján is köteleességünk, ezt ápolunk, sőt gyakorolnunk kell a krisztushívők egységéért! Áldjon meg minden kedves olvasót és keresztény testvérünket békességgel és kegyelemmel a mindenható Isten: az Atya, a Fiú és a Szentlélek!

Író Sándor plébános

GYEREKSAROK

Jeruzsálem egyik házának sarkában négy kisfiú kuporgott félve. Egymást ölelték át ijedükben. Kintől hatalmas zsvivaj, kiabálás hallatszott be. A nagy kavarodásban a szüleiktől is elszakadtak. Egymásba kapaszkodva ugrottak be ide és kuporodtak a sarokba. Rettegve kapaszkodtak össze. Elpusztult az országuk! Elesett Jeruzsálem! A hosszú ostrom után a babiloniak áttörték a falakat, és bonyomultak a városba. Mindenkit, akit el tudtak fogni, rabszíjra fűzték, a házakat, palotákat kirabolták, felgyújtották. Hirtelen kivágódott a ház ajtaja, és a fiúk előtt egy vad babiloni katona állt meg.

-Hé, itt is vannak még egy páran! – kiáltott ki az ajtón, miközben lándzsáját a fiúk felé szegezte...

A fiúk megkötözött kézzel, egy hatalmas csapat rabbá lett jeruzsálemivel együtt meneteltek szomorúan. Kétoldalt fegyveres babiloni katonák. Nagyon vidámak. Hogyne, hiszen nagy királyuk, Nebukadneccár végre meghódította a zsidók országát, lerombolta Jeruzsálemet. Van zsákmány bőven! És íme, hatalmas tömegekben viszik a rabszolgává tett zsidókat. A vidám katonák között szomorúan, hangtalanul bandukoltak a rabok. A négy fiúcska ijedten, de egymáshoz most is ragaszkodva lépegetett. Csak suttogni merték: Mi lesz velünk? Hová visznek? Egy öreg, megkötözött kezű, tépett ruhájú öreg könnyes szemmel mondta nekik, halkán: Babilóniába visznek minket. Messze, messze a szülőföldünktől...

A babiloni király főudvarmestere egyszer csak belépett a fogoly zsidók egyik táborának silány kalyibájába, körülnézett és felderült arccal felkiáltott: Ti kelletek nekem! És rámutatott a fiúkra. Két katona ugrott oda, kivezette a megszeppent gyerekeket, és az udvarmester elé állította.

-Na, ne féljete! Nem bántalak titeket! Sőt, jó dolgokat lesz ezután! A király megparancsolta, hogy a foglyok közül négy fiút vegyek magamhoz, a király eledelével tápláljam, és tanítani fognak benneteket a babiloni bölcsek. Mi a nevetek?

- Dániel! Anániás! Misáél! Azáriás! – hangzott a félénk, de azért nyugodt felelet.

- No, ezután nem így hívnak majd titeket! Ezeket a zsidó neveket babilonira cseréljűk! Baltazár, Sidrák, Misák, Abednég. Ezentúl ez lesz a nevetek.

Felejtsétek el, kik voltatok...

-No, miért nem esztek már? – kérdezte a főudvarmester. A király asztalának legjobb falatai vannak előttetek!

A fiúk egymásra néztek, majd Dániel így szólt:

-Nem akarjuk megenni a király étkeit! Adj nekünk gyümölcsöt, zöldséget, meg vizet!

A főudvarmester nagyot nézett. Nem tudta, hogy a fiúk megegyeztek: nevüket, népüket és Istenüket nem felejtik el, a király ételeiből nem esznek. Sokat imádkoztak, hogy meg tudják tartani elhatározásukat.

-Még csak az kellene! –csattant fel az udvarmester. Ha lesóványkodtok nekem, a király engem büntet meg!

-Csak tegyél velünk próbát – kérte Dániel. Tíz napig add azt, amit kértünk, és utána hasonlíts össze minket a többiekkel, akik a király étkein éltek...

-Különös! Nem vagytok soványabbak, az arcotok is teltebb, egész jó rátok

nézni! –morfondírozott a főudvarmester, amikor tíz nap múlva megnézte a fiúkat. –Ehettek ezután, amit akartok.

Dániel és társai boldogan néztek egymásra. Hálát adtak Istennek, amiért megsegítette őket, és most már bizonyosak voltak afelől, hogy akárhol is lesznek, akármilyen történik velük, Istenük hűségében, szeretetében és hatalmában biztonságosan élhetnek.

Kedves Gyerekek! Hálaság lehetünk Istennek, hogy a mi életünkben nincsenek ilyen kegyetlen háborúk, és nem kell ilyen hányatott sorstól félnünk, mint Dániel és társai. De azért jól jegyezzétek meg, amit Jézus Krisztus ígért nekünk, és ha féltek, vagy ismeretlen helyen, idegen környezetben rosszul érzitek magatokat, gondolatok rá! Jézus ugyanis azt ígérte: „Én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!”

IFINAP RÉDÉN

Beszámoló: A KÖVETKEZŐ SZÁMBAN

SZÜLŐFÖLDEM SZÉP HATÁRA

Az ácsi gyülekezeti teremben március 13-án került sor Gerecsei Zoltán természetfotóinak bemutatására „Szülőföldem szép határa...” címmel. A nemzeti ünnephez is kapcsoltuk ezt az alkalmat, hiszen március 15 éppen a haza, a hazaszeretet felé irányítja tekintetünket. Igaz, legtöbbször történelmi, hadászati, politikai oldalról közelítjük meg a kérdést. Most rendhagyó módon a természet, mint haza, otthon volt a témánk.. A szokásos vásárnap délutáni istentisztelet rövid áhítattal kezdődött. Az ige Mózes történetén keresztül szólt hozzánk, akinek Isten a Nébó hegyéről megmutatta Kánaán földjét. A magyarázat során arról esett szó, hogy egé-

szen másként látjuk a világot, ha csak mi akarunk körülnézni, és akkor is, ha Isten segítségével, ígéreteivel láthatjuk. Gyülekezetünk tagja, Nyéki János, aki maga is magas szinten fotózik, szép szavakkal nyitotta meg a kiállítást. Bemutatta a képek alkotóját és szólt a természetfotózás technikájáról, nehézségeiről, de szépségeiről is. Gerecsei Zoltán hobbiként kezdte a fotózást, ma már több díjjal elismert módon folytatja. Gyermekkorától szereti a természetet, tájat, állatokat, madarakat, olykor pici részleteket egyaránt lencsévégre kap. A kiállításon mintegy harminc képe tekinthető meg.

ISTENTISZTELETEK HÚSVÉTKOR

	Nagypéntek	Vasárnap	Hétfő
Ács	10.00 és 18.00	10.00 Úrv. 18.00	10.00 legátus és 18.00 15.00 Pénzszásban
Ászár	18.00	10.00 Úrv.16.00 leg.	10.00
Bana	9.30	9.30 Úrv. legátus	9.30
Bábolna	17.00	11.00 Úrv. legátus	11.00
Bokod	17.00	9.00 Úrv. legátus	9.00 legátus
Császár	18.00	10.30 Úrvacsora	10.30
Csép	15.00	9.00 Úrvacsora	
Dad	10.30 és 18.00	10.30 Úrv.15.00 leg.	10.30 Úrv. és legátus
Ete	18.00	11.00 Úrv.leg. 14.30	11.00 Úrv.leg.14.30
Kisbér	9,30	9.30 Úrv.18.00 leg.	15.15
Kisigmánd		11.00 Úrvacsora	11.00
Nagyigmánd	10.00	10.00 Úrvacsora	10.00 legátus
Kömlőd	10.00	10.00 Úrvacsora	10.00 legátus
Környe	9.00	9.00 Úrvacsora	9.00 legátus
Oroszlány	14.00	14.00 Úrvacsora	14.00 legátus
Vérteskethely	17.00	9.15 Úrvacsora	9.15
Réde	10.00 és 18.00	10.00 Úrvacsora és 14.00	10.00 Úrvacs. és 14.00 legátus
Szákszend	9.00	9.00 Úrvacsora	9.00
Tárkány	14.00	14.00 Úrv. és legátus	

BÖJTI HÉT ETÉN

2011. március 8-11. között böjti istentiszteletek voltak esténként a gyülekezeti teremben. Az esti alkalmak utáni szeretetvendégségeken volt lehetőség a beszélgetésekre is mind a vendégekkel, mind egymással. Estéről-estére 20-25 fő volt jelen.

Kedden este P. Tóthné Szakács Zita nagytiszteletű asszony, a Missziói Iroda vezetője végezte az igehirdetés szolgálatát.

Szerdán Nagytiszteletű Szakács Sándor püspöki titkár úr volt a vendégünk, aki az Özönvíz története kapcsán beszélt bűn eltörléséről.

Csütörtökön Bátky Miklós nyugalmazott esperes úr szolgált a napi ige kapcsán Bálám prófétáról és az Istent követő életéről, és a kegyelem nagyságáról.

Pénteken este pedig a helyi lelkész prédikált az 51. zsoltár alapján a bűnbánatról.

AZ ANYAKÖNYVBEN OLVASTUK

Ács: megkeresztelték: Dancs Pannát ; eltemették özv. Nyéki Vincénét

Ászár: eltemették Kálmán Bálintot

Bakonysárkány: eltemették Hajnal Zoltánt

Csép: eltemették Molnár Kálmánt és Tóth Józsefnét

Ete: 2010. decemberben konfirmációi fogadalmat tett László György,

eltemették id. Pongrácz Sándornét

márciusban eltemették id. Rácz Józsefnét

Hánta: eltemették id. Ruzsás Gyulát

Környe: eltemették Kristóf Lászlót, Nagy Lajosnét

Kömlőd: eltemették Rigó Jánosnét

Oroszlány: eltemették Pálenik Jánost, Makovi Gyulánét

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz !

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna, Bokod, Csép, Császár, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlőd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vérteskethely, Szákszend, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: "Közelebb Egymáshoz" Alapítvány 2854 Dad, Fő u. 28. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök 2941 Ács, Fő u. 71.

Szerkesztőség: 2853 Kömlőd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 email.: hethatarlap@freemail.hu

Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető
Internet elérhetőség: www.hethatar.refdunantul.hu

ISSN 1417 - 7641